

TEZA:

Sądy dyscyplinarne nie są władne aby orzekać o zadośćuczynieniu - wyłączną kompetencję w tym zakresie mają sądy powszechne. Wniosek pokrzywdzonego o zasądzenie na jego rzecz od obwinionego kwoty 100.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia nie mógł być w niniejszej sprawie uwzględniony.

WO-65/23**ORZECZENIE
z dnia 13 lipca 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Arkadiusz Sawala
Sędziowie: SWSD Joanna Pilewska /sprawozdawca/
SWSD Wiesław Kmiotek

Protokolantka: Barbara Sarnowska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2023 r. na rozprawie sprawy
radcy prawnego R. W. (W.) nr wpisu ...

obwinionego o to, że:

nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków pełnomocnika z urzędu W. S. w sprawie toczącej się za sygn. akt I ACo 68/19 przed Sądem Apelacyjnym w okresie od dnia 22 stycznia 2020 roku do dnia 10 lipca 2021 roku, poprzez brak sporządzenia i wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w dniu 10 lipca 2019 roku w sprawie I ACa 1507/16 oraz brak złożenia opinii o bezzasadności złożenia tej skargi w otwartym terminie na jej wniesienie tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

na skutek odwołania W. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

orzeka:

- I. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy
- II. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP **[OSD]** w sprawie D 43/22 wydał w dniu 29 września 2022 r. orzeczenie, w którym uznał radcę prawnego R.W., nr wpisu ... **[Obwiniony]** za winnego czynu polegającego na tym, że nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków pełnomocnika z urzędu W. S. **[Pokrzywdzony]** w sprawie toczącej się za sygn. akt I ACo 68/19 przed Sądem Apelacyjnym w okresie od dnia 22 stycznia 2020 roku do dnia 10 lipca 2021 roku, poprzez brak sporządzenia i wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w dniu 10 lipca 2019 roku w sprawie I ACa 1507/16 oraz brak złożenia opinii o bezzasadności złożenia tej skargi w otwartym terminie na jej wniesienie tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. **[KERP]** w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych **[Ustawa]**, i wymierzył mu za to karę nagany (punkt I. sentencji), obciążając jednocześnie Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.250 zł (punkt II. sentencji).

Orzeczenie to zaskarżył Pokrzywdzony, wnosząc o:

- (1) uchylenie punktu I. zaskarżonego orzeczenia,
- (2) uznanie winnym Obwinionego z wymierzeniem mu kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,
- (3) zasądzenie od Obwinionego dla Pokrzywdzonego kwoty 100.000 złotych wraz z

ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2022 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu swojego Odwołania, Pokrzywdzony zarzucił, iż przy rozpoznaniu sprawy OSD dokonał błędnej oceny materiału dowodowego, zaś wymierzając karę nagany nie uwzględnił stopnia szkodliwości czynu jaki został popełniony w przedmiotowej sprawie. Podkreślił, że szkoda i krzywda wyrządzona Pokrzywdzonemu przez Obwinionego do chwili obecnej nie została naprawiona, wobec czego kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego w tej konkretnej sprawie będzie przestrożą do przestrzegania KERP.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw dla uzasadnienia sformułowanego przez Pokrzywdzonego zarzutu, iżby przy rozpoznaniu sprawy OSD miał dokonać błędnej oceny materiału dowodowego. Sam Skarżący - poza ogólnym sformułowaniem powyższego zarzutu - w żaden sposób nie wskazał, ani nie wyjaśnił w treści swojego odwołaniu na czym ta błędna ocena materiału dowodowego miałyby polegać.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, OSD prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągając na jego podstawie prawidłowe wnioski zarówno w zakresie ustalenia niebudzącego wątpliwości stanu faktycznego sprawy, które to ustalenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje za własne (a które - w istocie rzeczy - sprowadzały się do ustalenia chronologii zdarzeń proceduralnych w oparciu o nie budzące wątpliwości dowody z dokumentów), jak i w zakresie oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego, prowadzącej do uznania Obwinionego winnym zarzucanego mu czynu oraz do wymierzenia mu za ten czyn kary nagany.

OSD w sposób niebudzący ustalił, że Obwiniony **od stycznia 2020 r.** pozostawał pełnomocnikiem z urzędu W.S., natomiast opinię o bezzasadności złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego wydanego w dniu **10 lipca 2019** roku w sprawie I ACa 1507/16 przygotował dopiero **26 sierpnia 2021 r.** - w sytuacji gdy w myśl obowiązującego Obwinionego przepisu art. 118 § 5 kpc był on, jako radca prawny ustanowiony w związku z postępowaniem ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, i nie stwierdzający

podstaw do wniesienia skargi, obowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie o tym stronie oraz sąd, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu, dołączając do tegoż zawiadomienia sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi. Słusznie zatem OSD ocenił, że dopuszczając się zwłoki w zawiadomieniu Pokrzywdzonego o braku podstaw do wniesienia skargi oraz przygotowaniu opinii o braku podstaw do wniesienia skargi Obwiniony uniemożliwił Skarżącemu zwrócenie się do innego pełnomocnika celem ewentualnego złożenia przez niego przedmiotowej skargi, skoro w myśl art. 424⁶ § 1 kpc skargę taką wnosi się w terminie dwóch lat od dnia uprawomocnienia się skarżonego wyroku, zaś termin ten w niniejszej sprawie upłynie w dniu 10 lipca 2021 r.

W związku z powyższym, OSD prawidłowo ocenił, iż Obwiniony popełnił zarzucany mu delikt dyscyplinarny, wymierzając za to karę nagany.

Odnosząc się do wniosków Odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, i wnioski Pokrzywdzonego sformułowane w punktach (1) i (2) powyżej sprowadzają się w istocie rzeczy do jednego wniosku o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie Obwinionemu surowszej kary, tj. kary pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Podstawą do ewentualnej zmiany orzeczenia OSD w zakresie wymiaru kary mogłaby być jedynie **rażąca niewspółmierność kary** w stosunku do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego - a więc nie tylko niewspółmierność kary, ale niewspółmierność tejże kary w stopniu rażącym. Zgodnie z art. 74¹ pkt 2) Ustawy w zw. z art. 53 § 1 kodeksu karnego sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do Obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oceniając w tym kontekście karę nagany wymierzoną przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP wskazać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny - biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym w szczególności analizując stopień szkodliwości społecznej czynu oraz cele prewencji ogólnej i szczególnej - nie podziela poglądu Po-

krzywdzonego, iżby w niniejszej sprawie - zważywszy na wskazane powyżej okoliczności - wymierzona Obwinionemu kara nagany, była rażąco niewspółmierna.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona kara nagany jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego Obwinionemu czynu oraz jest karą odpowiednią do wagi naruszonych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego, zaś postulowana przez Pokrzywdzonego - najsurowsza w katalogu kar dyscyplinarnym - kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, byłaby w okolicznościach przedmiotowej sprawy niewątpliwie karą zbyt surową.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że funkcją kary w postępowaniu dyscyplinarnym nie jest - czego wydaje się oczekiwać Pokrzywdzony w swoim odwołaniu - naprawienie szkody i krzywdy wyrządzonej Pokrzywdzonemu przez Obwinionego, a zatem także i te okoliczności wskazywane przez Obwinionego nie uzasadniają wymierzenia Obwinionemu postulowanej przez Pokrzywdzonego najsurowszej kary dyscyplinarnej.

Tym samym zawarty w odwołaniu wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie wymiaru kary nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu wniosku ad. (3) wskazać należy, iż ani OSD, ani też Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie są władne aby orzekać o zadośćuczynieniu - wyłączną kompetencję w tym zakresie mają sądy powszechne. Stąd też także wniosek Pokrzywdzonego o zasądzenie dla niego od Obwinionego kwoty 100.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2022r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia nie mógł być w niniejszej sprawie uwzględniony.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie Ustawy, w myśl którego w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony, zaś w pozostałych przypadkach koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.